

CUPRINS:

Avertisment ...	7
Promisiuni ...	9
între Eros și Thanatos ...	11
Cine suntem noi? ...	14
Spațiul nostru cultural ...	17
Despre religii și credințe ...	22
Dreptul de a avea copii ...	26
Din nou pe acest Pământ ...	30
Rolul nostru cel de toate zilele ...	34
Un SK ...	37
Desfășurarea sufletului ...	39
Raportul sexual - o perspectivă energetic-spirituală ...	51
Și totuși, ce se întâmplă la moarte? ...	55
O perspectivă energetică asupra sfinților ...	58
Oare și Universul moare? ...	61
Momentul Creației ...	64
Dimensiuni/ceruri ...	68
Merkaba și Steaua Pământului ...	71
Monada, un experiment ratat ...	72
Apocalipsa ...	75
Câmpul-A, sau Cronica Akașă (din Irealitatea imediată) ...	78
Pașii evoluției spirituale ...	81
Maeștrii ascendenți ...	86
Posedații, între accidentul etnopsihologic și entitățile "negative" ...	88
Un monolog numit channeling ...	92
De ce femeile sunt mai evolute spiritual decât bărbații ...	94
Alchimia evoluției ...	97
Inteligența ...	100
Memele și regresia ...	103
Cunoașterea este limitată de ceea ce ești ...	106
Cultura New Age ...	109
Inspirație ...	111
Discernământ ...	113
De la chipul lumii la chipul Creatorului ...	114
Taina numerelor ...	116
Mandala, arhitectura sacră ...	125
E rău să faci prea mult bine! ...	128
Practica irealității imediate ...	131
Respirația pentru relaxare ...	135
Fațetele sufletului ...	136

Inițierea în Marea Piramidă ...	139
Dezvoltarea clarsimțurilor ...	142
Tehnici de vizualizare ...	144
Tehnică pentru deschiderea celui de-al treilea ochi ...	145
Conectare la Sinele Superior ...	147
Jocul ...	148
Bibliografie ...	152

ÎNTRE EROS ȘI THANATOS

Moartea este intrarea într-o nouă stare a existenței, într-o altă formă a existenței, o etapă în care vechile experiențe sunt asimilate și următoarea etapă (reîntruparea) este pregătită.

• PAUL BRUNTON

Știu că există înalte principii morale, știu că viața gestionată doar de Eros și Thanatos este condamnată, dar nu cădeți în capcana de a-i ignora! (Pe ei, zeii iubirii și ai morții...) Nu puteți pomi la drum dacă nu v-ați confruntat cu ei și dacă, într-un fel sau altul, nu i-ați învins... Dacă îi învingeți pe ei, reușiți să vă cunoașteți mai bine, să vă împăcați cu voi, să vă controlați mai bine, ceea ce este suficient pentru a realiza aproape orice pe planeta asta. În fond, soluția nu este aceea de a vă ascunde de spaima de moarte, de pasiune a pentru sex, ci de a manifesta *corect* aceste pulsuni pentru a dovedi că sunteți oameni. De a le manifesta cu *intenția corectă!*

Și o să încep nu cu Eros, ci cu Thanatos, căci la începutul vieții, ca și la sfârșitul ei, spaima de moarte este mai mare decât pofta de sex (care la cei foarte tineri este încă neconturată, iar la cei bătrâni a fost deja uitată).

Cine nu învață să moară, nu știe să trăiască, drept care, cât timp veți sta în fotoliu cu cartea în mână și nu vă va fi indiferent dacă totul *se termină acum*, dacă o să muriți și nu o să vă mai bucurați de ceea ce aveți în plan material, nu o să mai petreceți timp cu anumite persoane de care sunteți legați, rămânând să vă confrunțați doar cu ceea ce sunteți în plan spiritual, nu veți fi pregătiți de drum. Prin credință, sau prin împăcare, sau prin cine știe ce altă formă de abordare a sfârșitului, trebuie să ajungeți să nu vă mai fie frică de moarte.

Principalul motor al credinței a fost și este spaima de moarte. Neputința de a răspunde la întrebările: „Ce a fost? Mai urmează ceva?” Această spaimă, utilizată din plin de orice organizație religioasă, trebuie transformată în încredere, în adevărată credință. Fără a face acest salt, ce-i drept enorm, nu veți porni pe adevăratul drum al evoluției spirituale. Mereu va exista o îndoială. Mereu veți pune la îndoială...

Pentru că nu au trecut peste această spaimă, mulți fug, se retrag atunci când întâlnesc obstacole în viață și se întorc în pluton, acolo unde, dacă nu este cald și bine, măcar este cineva dispus să-ți adoarmă această teamă după rețete verificate îndelung.

Și, de cele mai multe ori, trebuie să ajungi la această liniște interioară fără să-ți fi confirmat cineva de încredere că există viață după moartea corpului fizic, fără să fi auzit voci care să-ți explice, fără să fi văzut cumva dincolo de vâl, fără să ai nimic palpabil...

Și asta pentru că nu sunteți obișnuiți cu moartea, deși, într-un fel, chiar dacă nu sunteți descendenții lor, locuiți în același spațiu în care *trăiau* cei care treceau dincolo cu zâmbetul pe buze, cu încredere, cu credință.

Iar împăcarea cu moartea nu înseamnă doar credința în reîntrupare, în viața veșnică sau în alte lucruri asemănătoare. Ea este necesară, pentru a trăi pe deplin, chiar și celui care nu crede, fie el agnostic sau ateu. Este singura modalitate de a trăi clipa, de a trăi pe deplin aici și acum, nu cu spaima sfârșitului mereu în minte. Morala poate fi respectată și altfel decât prin permanenta recurgere la spaima de moarte, la eventuala pedeapsă care urmează.

Am văzut oameni care nu-și puneau problema divinității și rară crispă acceptau respectarea moralei. Erau mai frumoși și mai luminoși decât mulți credincioși...

Dar *cine moare?* Ar trebui să aflăm, mai întâi, *cine suntem noi...*

CINE SUNTEM NOI?

Destinul omului este să devină cel care poate să exprime Realitatea transcendentă chiar în mijlocul existenței. Este sensul fundamental al oricărui exercițiu spiritual așa cum îl înțeleg eu: a ne

deschide unei înțelegeri a ființei noastre esențiale, prin experiențe care o manifesta, și a realiza din %e în ce mai mult un mod de a fi care ne permite sa exprimam Ființa în viața cotidiană.

- KARLFRIED DURCKHEIM

Și de ce suntem așa cum suntem? Și care este scopul existenței noastre? Și...

Multe întrebări ne preocupă și nu avem un răspuns cu care să fim cu toții de acord. Poate suntem doar niște mamifere superioare cu un grad ceva mai ridicat de conștiință decât alte animale. Și ne zbatem să o învingem, sau să colaborăm cu natura, iar când avem o clipă de răgaz, sau când frici și dureri de tot felul ne cutureieră, ridicăm ochii către cer cu speranța că acolo e *cineva* care ar putea să guverneze tot ceea ce se întâmplă, cineva care ne-ar putea apăra, salva, îndruma...

Viața noastră cuprinde cam toate evenimentele, pulsuniile, necesitățile și plăcerile animalului din noi. Chiar dacă noi am transformat ritualul vieții în ceva foarte complicat, chiar dacă noi încercăm în mod greșit să ascundem animalul din noi, nu să-I stăpânim, să-l înțelegem, să-I acceptăm...

Și mai conține viața noastră încă ceva! Acel *ceva* ne interesează aici, acel *ceva* face diferența. Acel *ceva* nu se manifestă pe deplin în toți oamenii și de aici cam toate problemele noastre. Totul e să nu apreciem plini de orgoliu diferența față de ceilalți, așa cum nici elevii din clasa a șasea nu ar trebui să se considere mai deștepți decât cei dintr-a patra, ci doar născuți înaintea lor...

Știința este o cale de a afla ce suntem, dar, mai ales, o cale de a ne ajuta să ne îmbunătățim viața. Marile răspunsuri nu au venit și, o vreme, nici nu vor veni de acolo decât ipoteze văduvite prin inexistența aparatului de măsură potrivit. Dar și bunele întrebări pe care le pune știința sunt utile, sunt necesare.

Religia este și ea o cale de a afla ce suntem, de unde venim și încotro ne ducem. Dar răspunsurile par rezervate doar pentru unii, ceilalți sunt invitați doar să beneficieze de tehnicile acestora, pentru ca fiecare în parte să fie mai împăcat cu el și pentru ca toți laolaltă să ne acceptăm unii pe alții. Nu este rău cât timp această cale nu este impusă cu forța.

Experiența metafizică solitară, revelația, misticismul – poate că ea este calea corectă și din așa o experiență descriu ceea ce urmează. Doar că experiența metafizică în sine nu poate fi trăită în locul altcuiva. Dacă aveți încredere că există această cale, trebuie să vă mobilizați ca să ajungeți la ea. Și treceți aici, la experiența metafizică, tot ceea ce înseamnă creație artistică *inspirată*.

Toate sunt accesibile în *spațiul cultural* în care vă aflați.

SPAȚIUL NOSTRU CULTURAL

Deformația metaforică este acea ciudată nevoie pe care o simt viețuitoarele de a înțelege că un lucru este neapărat asemănător cu altul, de a înțelege, practic vorbind, un lucru prin altul. Fapt e că ori de câte ori ne aflăm în fața necunoscutului sau a oricărui lucru căruia nu-i știm rostul, a efectelor destabilizatoare ale ignoranței conștiente, le preferăm mai întotdeauna expedientul reconfortant al unei halucinații prietenești.

- ROBERTO QUAGLIA

Amintesc adeseori în cadrul cursurilor de *spațiul cultural* care influențează evoluția noastră spirituală sub toate aspectele.

Pornind de la conceptele insolite ale lui Roberto Quaglia, putem spune că cultura este o formă de creștere a gradului de complexitate al câmpului nostru mental prin stocarea în exteriorul egregorului de grup, la nivel fizic, amendat semiotic, dar și în interiorul egregorului de grup, energetic și informațional, ca și la purtător, a produselor gândirii noastre. Este un joc al câmpului mental, un joc care este parțial finit, atunci când ne referim la școală, cu notele și diplomele ei, sau infinit, atunci când vorbim de continua noastră curiozitate.

Înainte de apariția culturii, omul nu exista. Nu avea suficientă conștiință pentru a putea fi numit astfel. Se manifesta ca un animal, individual sau în grup, iar câmpul mental comun era utilizat doar

pentru comunicarea în timp real. Culegea informații la nivelul corpului fizic (din ce în ce mai multe, pentru că senzorii cu care suntem înzestrați, chiar dacă nu sunt deosebiți fiecare în parte, sunt extrem de diverși și educabili), le prelucra la nivelul corpului emoțional (uneori mult mai lent decât celelalte animale, dar având o mai bună memorie emoțională) și le transmitea la nivelul corpului mental exact așa cum erau.

Dacă apărea un prădător mai puternic decât animalul biped, spaimă simțeam și spaimă însoțită de descrierea acestuia transmiteam. În timp am început să depunem istoria emoțiilor noastre și imaginea animalelor și locurilor care generau aceste emoții în câmpul comun, dar, definitiv pentru apariția culturii, am început să cenzurăm emoțiile și să le prelucrăm mental împreună cu imaginile care le-au provocat.

Cine „simțea” ce depuneam inconștienți în fondul comun avea un avantaj. Îl are și astăzi, când tot mai puțini sunt capabili de așa ceva. Cine nu, trebuia să se mulțumească cu informația prelucrată și transmisă de alții, la nivelul egregorului de grup, pe un palier energetic-informațional, apoi din ce în ce mai mult doar la nivelul fizic. Și nu e un exercițiu inutil să aflați unde vă situați, dacă aveți acces la adevăr, dacă sunteți sinceri când vorbiți despre el, sau doar încercați să-I ascundeți, să folosiți totul în folosul vostru. Și nu este inutil nici să vă conectați la egregorul grupului din care faceți parte. Doar așa veți fi întregi din punct de vedere cultural. Evident, mulți se vor conecta la grupul din care ar dori să facă parte, nu la grupul din care fac parte, dar asta este treaba lor...

Cultura poate fi descrisă astfel și ca o „minciună”. Construcția prin care mentalul prelucrează și ascunde emoționalul, care a fost determinat de fizic.

De aceea cultura, în sine, este un mod de a minți frumos. Am văzut, și am cules, fructul. Măr al Evei sau nu. Am simțit gustul, plăcerea. Ne-am bucurat de acel gust, ne-am săturat cu acel fruct. Apoi am povestit altora cât de curajoși am fost să culegem fructul și, buni la suflet cum suntem, le-am spus și că pomul este ceva mai încolo, dincolo de prăpastie sau în gura lupului, pentru a ne bucura singuri de fructele sale.

Prin minciună, fals, impuritate, am devenit oameni! Altfel spus, păcatul originar. Nu cred că păcatul originar este altul decât acela față de semenul nostru și nu cred că este legat de altceva decât de cunoaștere... De ce l-am pus în cărucia femeilor noastre, asta sigur că este de discutat!

Puteam să rămânem aici, în egoismul nostru fundamental. O instanță superioară, însă, aflată în noi, dar și în exterior, individuală, dar și comună, mai puțin populată la începuturi, aglomerată rău astăzi, a amendat prin „morală” cultura și am început să ne manifestăm la nivelul corpului spiritual.

A cenzurat și a prelucrat emoția deja cenzurată și prelucrată la nivelul corpului mental și, cel mai des, referitoare la un simplu corp sau fenomen fizic. Și, uneori, a reușit să îndepărteze minciuna, alteleori a făcut-o și mai